

Postvæsenet kan føre en lille Control dermed. — Med Hensyn til Postanvisninger — en Foranstaltning, som yderligere lettes ved denne Lov, og virkelig spiller en meget stor Rolle til at lette den mindre Forretningsgang her i Landet — findes der hos os en administrativ Bestemmelse i Postvæsenet, hvorefter de Coupons, som ledsage Anvisningen, ikke maa indeholde Andet end en Udfyldning af de forskjelligte aabne Pladser, som findes paa Blanketten, altsaa Affenderens Navn og Bopæl og Henviisning til Brev eller Regning af en vis Dato. Naar man forsøger at skrive noget som helst Andet paa Couponen, bliver den viist tilbage. Dette forekommer mig at være tilliberal. I Tykland gjælder en saadan Regel ikke for Postanvisninger; bag paa tydske Postanvisninger findes den udtryffelige Meddelelse, „at Couponen kan benyttes til skriftlige Meddelelser af enhver Art“, og jeg seer heller ikke, at der kan være det Allermindste at indvende derimod. Det er jo nemlig ikke Postvæsenets Opgave at tvinge en Mand til at skrive saa mange Breve som muligt; det opmuntrer ham dertil, det letter ham det, men det tvinger ham ikke. Nu sætter jeg det Tilfælde, at jeg vil bestille Et eller Andet hos en Handlende eller Fabrikant, og strax vil sende ham Betaling derfor, hvorfør maa jeg saa ikke sende ham Postanvisningen og skrive bag paa Couponen „for saa og saa mange af Deres Bæver“? Hvad skulde der være tilhinder derfor? Der kunde dog aldrig være Tale om, at saadanne Couponer kunde benyttes til udstrakte Brevmeddelelser, der kunde aldrig være Tale om, at de skulle spille en stor Rolle eller gribe forstyrrende ind i Antallet af den Brevmængde, som produceres mellem Handlende og Forretningsfolk. Det er kun en Lettelse, der ydes, og saalænge denne Lettelse holdes tilbage, hjælper det ikke at sige, at Taxten for Postanvisninger kan ikke overskride 16 Sk. hvilket i og for sig er meget billigt, thi der bliver da Tilfælde, hvor man tvinger en Mand til at udrede 20 Sk., og saa skal han endda have den Uleilighed at skrive

et Brev. Dette er en Indskrænkning, som jeg tror, det er tilstrækkeligt at gjøre den ærede Finansminister opmærksom paa, for at han vil tage det under Overveielse, thi jeg troer ikke, der er nogen som helst Grund til at fastholde den. Korsbaand er jo en Forsendelse, som ligeledes efterhaanden har faaet en stor Udbredelse, og det lader sig ikke heller nægte, at Lovforslaget i det Hele behandler dette Spørgsmaal med den Liberalitet, som er dets Særkjende. Her findes dog nogle Bestemmelser i Loven, som let kunne give anledning til nogen Mislighed. For det Første staar der, at de ikke maa indeholde Andet Skrevet, end hvad der er „tilladt af Administrationen“. Denne Tilladelse af Administrationen vilde det ikke være til Skade at faae defineret lidt nærmere. I andre Lande gjælde omtrent saadanne Regler som disse, at i en Korsbaandsforsendelse maa der være en skreven Dedication. f. Ex., paa Titellbladet af en Bog, fremdeles en Tilfjendegivelse af, hvem Affenderen er; endelig Henviisning til et enkelt bestemt Sted f. Ex. i en Avis; naar man sender en Avis, kan det være ønskeligt at henlede Modtagerens Opmærksomhed paa en bestemt Artikel, og det er ikke andetsteds anset stridende mod Reglerne for Korsbaandsforsendelse, at denne betegnes paa en eller anden Maaade. Det vilde være ønskeligt, om disse Regler nærmere bestemtes i Loven saaledes, at det var klart, at Korsbaandsforsendelser ikke ophørte at være Korsbaandsforsendelser, fordi der var noget Skrevet deri. Dernæst er der krævet, at Indpakningen skal være saaledes, at Indholdet „med Lethed“ kan undersøges. Ja, det er lettere sagt, end det er gjort. Naar en Korsbaandsforsendelse er, som den virkelig skal være, kan Indholdet ikke „med Lethed“ undersøges, og det er i Postvæsenets egen Interesse, at Korsbaandsforsendelsen er indrettet saaledes, at den ikke altsaa let kan undersøges, thi en løs Strimmel, som ligger uaccarat udenom Avisen og glider af i Postkassen, volder Postvæsenet Uleilighed, og dersom det bliver